

WANG DONG • CAO DEJUN

**REGLOBALIZARE:
REÎNTÂLNIREA
CHINEI
CU LUMEA**

TRADUCERE:

Ana-Maria Gonțea

CREATOR
BRAȘOV, 2021

CUPRINS

1.	Acceptarea globalizării și discursul Chinei	15
1.1	Procesul de globalizare și reorientarea chineză.....	19
1.2	China conduce o nouă etapă de globalizare	24
1.3	Stilul încorporat al ascensiunii naționale cu caracteristici chinezești	29
1.4	Înțelegerea globalizării prin prisma mentalității de rețea	36
2.	De la globalizare la reglobalizare.....	45
2.1	Dilema vestică a vechii globalizări	47
2.2	Definiția reglobalizării	58
2.3	Patru tipuri de globalizare.....	66
3.	Dezvoltarea incluzivă și gândirea interconectată	75
3.1	Filosofia incluzivă a ascensiunii Chinei.....	76
3.2	Înțelepciunea simbiotică a cerului și pământului.....	82
3.3	Conectivitatea este putere	86
3.4	Construirea unei comunități cu un viitor comun.....	91
4.	Inițiativa Centura și Drumul și guvernanta globală ..	97
4.1	Modelarea noii ordini a Drumului Mătăsii.....	100
4.2	Construirea unei platforme de distribuie a reglobalizării ...	110
4.3	Neînțelegeri geopolitice și clarificări	125

5.	Banca Asiatică pentru Investiții în	
	Infrastructură accelerează reglobalizarea	137
5.1	Motivația Chinei pentru crearea BAII.....	139
5.2	Cooperarea dintre BAII și instituțiile financiare tradiționale	145
5.3	Implicațiile istorice ale modelului BAII.....	151
 6.	 Economie digitală 2.0 și povestea	
	de globalizare a Alibaba.....	157
6.1	Alibaba susține reglobalizarea	159
6.2	Afaceri electronice chineze aflate în fruntea consumului global pe internet.....	166
6.3	Economia digitală și cele „patru invenții noi”.....	171
 7.	 Mecanismul inversării presiunii și experiența	
	zonelor economice speciale din China.....	179
7.1	Susținerea reformei prin deschidere: experimente inovatoare în zonele de comerț liber ale Chinei	180
7.2	„Dezvoltarea reprezintă principiul absolut”: implicațiile globale ale experienței Chinei.....	188
7.3	China susține dezvoltarea nouă a guvernanței globale	193
 8.	 Acceptarea epocii reglobalizării	205
8.1	Avantajul Chinei din poziția de lider al reglobalizării	206
8.2	Planul Chinei în epoca reglobalizării	214
 9.	 Reglobalizarea: Reîntâlnirea Chinei cu lumea	225

INTRODUCERE

Sfârșitul Războiului Rece a marcat începutul erei globalizării. Într-un anumit sens, Războiul Rece s-a dovedit a fi primul concurs global de idei și puteri diferite din istoria omenirii. Formarea ordinii mondiale a fost supusă unui proces de revoluție și evoluție continuă. În contextul tendințelor macro ale globalizării, Războiul Rece a fost ca un val uriaș pe o mare calmă și numai după ce valul a trecut, oamenii și-au dat seama că a fost doar un scurt episod și că globalizarea va rămâne în continuare tendința macro a istoriei omenirii. În contextul transformării sistemice, ascensiunea politică și militară parțială a Chinei în structura bipolară din Războiul Rece a făcut din China o forță motrice importantă în demontarea și reconstituirea vechii ordini. China a participat la reconstrucția ordinii mondiale încă din perioada Războiului Rece. Din punctul de vedere al clasicilor adepți ai lui Kissinger, interacțiunea Chinei și ordinea mondială din timpul Războiului Rece au parcurs doar un proces de „renormalizare”, în care China s-a transformat dintr-un așa-numit stat „revizionist”, provocând ordinea mondială ulterioară celui de-al doilea război mondial, dominată de Occident, într-un stat care adoptă o abordare realistă, ce implică echilibrul puterii.¹ Cu toate acestea, o astfel de narațiune kissingeriană descrie China mai mult ca pe un stat care a fost modelat pasiv de ordinea mondială. Interesant este faptul că, această perspectivă binară care plasează China în categoria „Altui stat”, adoptată de adepții lui Kissinger, a fost preluată de observatorii occidentali după Războiul Rece. În perspectiva lor, problema centrală a unui stat chinez aflat

---

1. Henry A. Kissinger, *World Order*, London, UK: Penguin Books, 2015.

în ascensiune și a ordinii mondiale este cum să reintegrăm China în ordinea mondială dominată de Occident. Simpla vizualizare binară a Chinei ca Alt stat, în opoziție cu ordinea existentă, nu este doar profund occidentală, ci și în afara realității ordinii mondiale în evoluție, deoarece China a fost din ce în ce mai multă o forță majoră în modelarea și reconstrucția ordinii mondiale, de la sfârșitul Războiului Rece. Această viziune binară va deveni inevitabil un paradox absurd: China este în realitate o parte a ordinii existente, totuși nu este membrul său „legitim”.

Anul 2008 a reprezentat o falie istorică foarte clară: succesul imens al Jocurilor Olimpice de la Beijing și distrugerile generate de criza financiară mondială au avut loc în același an, în contrast puternic una față de cealaltă, demonstrând un „efect de tip foarfecă”. China, care pentru o lungă perioadă de timp și-a menținut profilul la un nivel scăzut, a intrat pe scena centrală la nivel mondial cu mulți ani mai devreme decât se preconiza. Când Statele Unite, în calitate de superputere, erau preocupate de gestionarea problemelor interne și externe, China a propus o nouă mentalitate sistematică cu privire la reforma ordinii internaționale și a sistemului de guvernare mondial, într-o manieră spirituală și încrezătoare. Pentru China, scena mondială era familiară, dar ciudată în același timp. Era familiară pentru că, deși a fost marginalizată, China s-a aflat mereu în sistemul mondial, pe care nu l-a părăsit niciodată. A fost ciudat, pentru că ordinea mondială se afla la o răscruce. Criza financiară mondială, care a început în Statele Unite, a scos la iveală punctele slabe și problemele ordinii existente, dar a stimulat apariția de noi forțe care să stimuleze recuperarea. După ce Donald Trump a fost ales al 45-lea președinte al Statelor Unite, hegemonul global și-a accelerat ritmul de renunțare la propriile sale responsabilități globale. Sloganul lui Trump „America First” a implicat o conștiință și o strategie antiglobalizare. Confruntată cu dezordinea internațională și un hegemon cu o tendință centrată spre interior, China a jucat activ un rol constructiv, demn de un stat în ascensiune, dar care nu încearcă să distrugă sau să anuleze configurația instituțiilor internaționale existente. În schimb, s-a contopit în sistemul internațional existent, exercitându-și propria influență unică. Această influență vorbește despre un fel de reformă care echilibrează continuitatea și schimbarea. Complementaritatea și creativitatea unei astfel de reforme vor amplifica în mod cuprinzător vitalitatea, eficacitatea și incluzivitatea instituțiilor internaționale existente.

Există un vechi poem chinezesc, care spune: „O mie de pânze trec pe lângă corabia naufragiată și zece mii de puieți se ridică dincolo de copacul ofilit”. Noi contradicții se nasc întotdeauna din cele vechi, iar viața nouă răsare întotdeauna din viața veche. Bazându-se pe corpul existent al ordinii internaționale, China s-a străduit să propună idei noi în locul ideilor vechi și să ofere noi regimuri și reguli de guvernare mondială într-un mod creativ, pentru a fluidiza operațiunile sistemului internațional. Spre deosebire de „distrugerea creativă” tradițională, reglobalizarea încearcă să actualizeze globalizarea într-o manieră facilă și flexibilă, pledând pentru o situație axată pe obținerea de avantaje de către toate entitățile implicate (de tip all-win), care să includă mai mulți oameni, în detrimentul victoriei hegemonice unilaterale. De la criza financiară mondială din 2008, China a jucat un rol impresionant în guvernarea mondială. Bazată ferm pe strategia de dezvoltare pașnică, diplomația chineză s-a străduit din ce în ce mai mult să realizeze ceva. Cu toate acestea, China a subliniat întotdeauna importanța parteneriatelor și a acțiunii comunitare, atunci când a propus orice mentalitate nouă referitoare la ordinea internațională. China începe să propună planuri constructive de reformă mondială, de la structuri și platforme de organizare economică și financiară multilaterală (de exemplu, Banca Asiatică de Infrastructură și Investiții, Banca BRICS sau Noua Bancă de Dezvoltare, Inițiativa Belt and Road și Forumul Boao pentru Asia) structuri regionale de guvernare în domeniul securității (de exemplu, Organizația de Cooperare din Shanghai, Conferința privind măsurile de interacțiune și consolidare a încrederii în Asia și Forumul Xiangshan), și la ideile cultural-psihologice de partajare (de exemplu, noul concept asiatic de securitate, o comunitate cu viitor comun). Noua rundă de globalizare facilitată de ascensiunea Chinei a creat un mod de dezvoltare care implică consultări reciproce, bazate pe reflecția asupra ordinii mondiale existente. Acest mod de guvernare divers și deschis al consultării în rețea nu era asumat de un centru fix sau hegemon. În schimb, abordează diferite probleme cu „o parte implicată în calitate de avocat și multe părți participante”, acordând importanță avantajelor comparative ale tuturor participanților. Motivul pentru care China pledează pentru participarea comunitară la globalizare este că natura binară, compartimentată și fragmentată a ordinii mondiale existente a facilitat dominația doar a câtorva state în așa-numita „ordine internațională liberală”. Ca o putere emergentă născută din vechiul proces

de globalizare, China are responsabilitatea de a repara și actualiza actuala structură mondială. Ne putem imagina că odată ce China, o mare putere, începe să funcționeze, vechea globalizarea trebuie extinsă. Odată ce extinderea este completă, eficiența globalizării va fi sporită calitativ. Acest proces poate fi numit „reglobalizare”.

Abordând ordinea mondială din perspectiva Chinei, ne concentrăm asupra acestei întrebări centrale: atunci când China, ca mare putere eterogenă cu cea mai mare populație din lume, revine la principala scenă a puterii mondiale, cum vor afecta modificările regulilor globalizării cauzate de ascensiunea sa interacțiunile dintre ordinea internă a statelor și cea internațională? A înțelege China înseamnă a înțelege globalizarea, pentru că statul chinez este deja o parte importantă și integrantă a globalizării; și a purta o discuție despre reglobalizare înseamnă să ne gândim la modul în care China va remodela globalizarea și ordinea mondială. Conceptul de reglobalizare încearcă să înțeleagă noile caracteristici ale ordinii mondiale și ilustrează în principal trei puncte. În primul rând, extinderea este o formă avansată de reformă a guvernării mondiale. Când o piesă vestimentară nu mai vine unei persoane, continuăm să o modificăm sau acceptăm realitatea și adaptăm o altă piesă adecvată pentru acest adult? O nouă etapă de expansiune nu înseamnă renunțarea la hainele vechi, ci extinderea și modificarea lor. Relația dintre hainele vechi și cele noi nu poate fi înțeleasă corect din perspectiva unei simple dihotomii. Acestea se îmbină într-o piesă vestimentară specială, care este atât veche, cât și nouă. Așa se întâmplă extinderea și modernizarea, nu distrugerea. În al doilea rând, economiile emergente, precum China, au parcurs o lungă perioadă de timp traseul globalizării și au beneficiat de bunurile publice mondiale furnizate de hegemon; cu toate acestea, hegemonul a început acum să submineze însăși ordinea mondială pe care a construit-o cândva. În fața unor astfel de transformări istorice dramatice, ce ar trebui să facă economiile emergente? Cum ar putea noua etapă a globalizării să evite dezavantajele globalizării tradiționale? Aceste întrebări sunt teste decisive pentru statele emergente. Statele diferite pot propune răspunsuri diferite, dar China, în calitate de mare putere aflată în ascensiune cu cel mai mare potențial, este obligată să aibă propriile răspunsuri. În al treilea rând, curentul globalizării a determinat ascensiunea Chinei în secolul al XXI-lea, plasând China, odată marginalizată la periferie, brusc în centrul scenei mondiale. China și Statele

Unite se află pe aceeași latitudine, dar pe longitudini opuse și în emisfere diferite. Occidentul observă ascensiunea statului chinez familiar, totuși ciudat, dar cum se poate adapta pentru a încerca să își asume responsabilități comune împreună cu China? Cum va evita China dilemele strategice ale unui stat în ascensiune? Oare dezechilibrul ordinii mondiale, combinat cu dezechilibrul mentalităților marilor puteri, va provoca o altă tragedie a politicii marilor puteri?

Această carte are cel puțin două puncte de plecare. În primul rând, la nivel teoretic, sperăm să aducem o perspectivă nouă din care să înțelegem relația dintre ascensiunea Chinei și ordinea mondială. Este sigur să spunem că ascensiunea Chinei este punctul central al cercetărilor actuale privind relațiile internaționale, nu numai în China, ci și în cercurile academice mondiale. În ultimii 40 de ani, de când China a aderat la cea mai recentă etapă de globalizare, a realizat multe lucruri care au trezit admirația celorlalte state. A schimbat traiectoria într-o manieră etapizată, pe care Occidentul nu o apreciază pe deplin. Niciodată în istoria omenirii o altă țară sau regiune nu a realizat o dezvoltare economică atât de spectaculoasă într-o perioadă atât de scurtă de timp. În ceea ce privește înțelegerea Chinei, savanții occidentali au eșuat, conform modelului enunțat de expresia chineză „scărpinaarea unei mîncărîmî prin cîzmă”. Discuțiile privind interacțiunea dintre ascensiunea Chinei și ordinea mondială, purtate la nivelul cercurilor academice și politice internaționale, au analizat o lungă perioadă de timp astfel de interacțiuni dintr-o perspectivă statică, atribuindu-le pur și simplu conflictului inevitabil dintre o putere consolidată și una în ascensiune. Cu toate acestea, cartea de față propune abordarea China dintr-o perspectivă dinamică, ca o variabilă inerentă a globalizării, și să ne concentrăm asupra interacțiunilor dintre China și alți actori. Această carte definește procesul de reglobalizare ca extindere a globalizării și se concentrează pe analiza schimbărilor instituționale și a echilibrului sistemic pentru a aduce contribuții teoretice.

În al doilea rând, această carte urmărește să utilizeze responsabilitățile Chinei în era globalizării ca punct de plecare și, să includă mentalitatea și planurile Chinei în discuțiile privind ordinea mondială în transformare, prin evoluarea modului în care cercetătorii chinezi privesc lumea. Într-un cadru mental mai incluziv, trebuie să privim China ca pe un câmp experimental pentru globalizare, pentru a transcende ideea jocurilor cu sumă nulă și

pentru a reduce riscul ca procesul de globalizare să fie sfâșiat în lupta dintre tabere rivale.

Pe baza acestor analize, această carte încearcă să prezinte patru propuneri majore de discuție.

Prima propunere este că globalizarea a fost încorporată și născută din dezmembrarea Războiului Rece. Sfârșitul Războiului Rece a marcat adevărata declanșare a erei globalizării. Globalizarea indică nu numai concurența, ci și o extindere a ordinii internaționale, care a trecut de la Ordinea Internațională 1.0, care era limitată la Europa, la Ordinea Internațională 2.0, în care lumea era guvernată în comun de Europa și SUA, și apoi la Ordinea Internațională 3.0, care cuprinde un parteneriat trans-pacific, incluzând vestul transatlantic și China, împreună cu alți parteneri. Din ce în ce mai multe țări sunt integrate în procesul de reglobalizare. Războiul Rece a marcat prima dată în istoria omenirii momentul în care idei și puteri distincte au concurat între ele la scară mondială. A fost un exemplu de reprezentare dramatică în reconstrucția ordinii mondiale. Din perspectiva schimbării sistemice, creșterea parțială politică și militară a Chinei într-un sistem bipolar a făcut din China cea mai importantă forță în dizolvarea și reconstrucția ordinii existente. În timpul Războiului Rece, China a contribuit la revoluția mondială ca lider al lumii a treia, facilitând reconstrucția ordinii mondiale în acele vremuri. Din punctul de vedere clasic al adepților lui Kissinger, relația dintre China și ordinea mondială a fost un proces de „renormalizare”, adică China a trecut de la un așa-numit statut de stat „revizionist”, care a provocat ordinea mondială ulterioară celui de-al doilea război mondial, condusă de Occident, înapoi la statutul de stat realist, care aplică principiul echilibrului puterii. Totuși, din acest punct de vedere, China a fost modelată mai mult de ordinea mondială, decât a modelat a modelat la rândul său ordinea mondială. Aceasta este o perspectivă binară, care include China în categoria Alt stat, profund nuanțată de centrismul occidental și aflată semnificativ în afara conexiunii cu progresul ordinii mondiale.

În al doilea rând, provocările majore cu care se confruntă reintrarea Chinei în lume sunt eterogenitatea identității sale și omogenitatea regulilor de ordine internațională. Când liderii occidentali vorbesc despre o astfel de ordine, aceștia exprimă adesea un punct de vedere preexistent centrat pe Occident, ca și cum și-ar asuma dreptul de proprietate asupra ordinii

internaționale actuale. Într-un astfel de discurs occidental, discuțiile despre China vin de obicei cu un ton clar de exclusivitate: Va reprezenta China o provocare și chiar va recurge la anularea ordinii existente bazată pe reguli? În perspectiva lor, așa-numita ordine internațională liberală existentă este un set de norme și reguli construite de state conduse de SUA și aliații săi. În mod clar, există un sentiment de aroganță condescendentă într-un astfel de discurs: „Trebuie să vă comportați bine pentru a deveni membru al ordinii internaționale existente, bazate pe reguli”. O astfel de mentalitate este în sine ridicolă. China se află în interiorul și în afara ordinii internaționale în același timp, ca în fizica cuantică. În acest caz, se pune întrebarea dacă statul chinez este cu adevărat un membru al ordinii existente? Evident, a făcut parte din ordinea postbelică; succesul său economic, nu mai puțin, este rezultatul acceptării regulilor pieței. Cu toate acestea, în discursul liberal occidental, China nu pare să fie o parte legitimă a mainstream-ului global, deoarece identitatea sa este considerată eterogenă în comparație cu cea a majorității statelor occidentale. Prin urmare, atunci când factorii de decizie occidentali și cercetătorii privesc ordinea internațională existentă prin prisma conceptului de ordine internațională liberală, ei abordează China ca pe „gaură neagră”, ca pe un Alt stat care trebuie educat și schimbat. Această mentalitate este în mod clar limitată și poate genera neîncredere în continuare între China și Occident.

În al treilea rând, așteptările comunității internaționale din partea Chinei sunt în continuă creștere, dar ascensiunea Chinei, ca și cea a unei aeronave care zboară din troposferă în stratosferă, nu este completă și se află într-un punct în care întâmpină riscul ridicat de incertitudine. Mai multe state recunosc în mod deschis poziția de facto a Chinei ca pe cea a unei puteri mondiale, laudând realizările semnificative înregistrate în domeniul guvernării economice și financiare, în timp ce preconizează, de asemenea, că mai sunt multe etape de parcurs pentru ca aceasta să-și eficientizeze abordarea în gestionarea problemelor de securitate. Din perspectivă obiectivă, în ceea ce privește furnizarea de idei și capacități, China se află încă departe de a fi o putere cu adevărat mondială.² Deja joacă un rol important în transformarea și remodelarea ordinii internaționale, dar

2. Wang Dong, „Cong Munihei kan Zhongguo yu guoji zhixu” [„Vizualizarea Chinei și a ordinii internaționale din München”], *Xuexi shibao* [Study Times], 29 februarie 2016, p. 2.

mai are încă un drum lung de parcurs înainte de a putea dobândi un rol legitim de leadership. Pentru ca orice mare putere să se ridice, similar unei aeronave, aceasta trebuie să suporte tumultul decolării înainte de a intra în etapele de ascensiune și croazieră. Pentru o putere emergentă, etapele de decolare, ascensiune și croazieră sunt acelea în care se confruntă cu presiunea cea mai ridicată. În actuala ordine din Asia de Est, comportamentul internațional al Chinei nu este doar presat de hegemon, ci și deturnat de statele vecine. Această presiune dublă a ridicat costurile ascensiunii Chinei și a redus spațiul necesar pentru creșterea sa militară, ca opțiune strategică rațională. Pe de o parte, întrucât există atât neîncredere strategică, cât și contradicții între China și sistemul hegemonic, cu SUA ca centru, sistemul aliat american va forța China să mențină ordinea actuală. Pe de altă parte, politicile de tip soft power și hard power ale Chinei nu se află încă complet în concordanță cu așteptările statelor vecine mai mici, așa că statul chinez nu poate câștiga cu adevărat sprijinul general al comunității internaționale în probleme strategice majore. SUA, în calitate de hegemon în Asia de Est, exploatează luxul risipirii resurselor strategice, care sunt obținute facil din alte țări, și într-un sens ce transcede ideologia, luxul de a se baza pe resurse atât în cadrul sistemului, cât și în afara sistemului, amplificând astfel forțele orientate împotriva Chinei. În contrast, o putere aflată în ascensiune trebuie să răspundă atât nevoilor hegemonului, cât și ale comunității internaționale, așa că, de multe ori, aplică o strategie de atragere a sprijinului statelor mici și a căutării concilierii cu hegemonul.

A patra și ultima propunere avansată este că, statul chinez trebuie să găsească un echilibru între autocontrol și implicare externă. De la epoca politicii de reformă și deschidere, obiectivele strategice ale Chinei în ordinea internațională au fost umile și orientate spre interior. Cu toate acestea, contradicțiile ideologice dintre China și SUA nu au dispărut pentru totdeauna, ci sunt doar atenuate și ascunse. În eventualitatea apropierii capabilităților lor, este posibilă revenirea unor astfel de fricțiuni ideologice, așa cum au arătat tensiunile din relațiile SUA-China din ultimii 2 ani. În consecință, ambele părți trebuie să mențină autocontrolul strategic al propriilor forțe, ceea ce nu este deloc ușor. Autocontrolul strategic este o virtute rară în politica internațională, a cărei importanță trebuie conștientizată de ambele părți. În timp ce argumentele din ultimii ani, în China, despre „ascunderea forței și licitarea timpului” indică faptul că o politică externă bazată pe „a fi

entuziasmat și a depune eforturi pentru a face mai mult” (fengfa youwei) este din ce în ce mai preferată de guvernul chinez. Există un consens intern în creștere în China, conform căruia este necesară creșterea capacităților de a obține resurse, extinderea participării internaționale și asumarea poziției de lider în afacerile mondiale ca mare putere. În era globalizării, încorporarea ascensiunii Chinei în sistemul internațional existent este o alegere optimă pentru a reduce presiunea asupra ascensiunii sale.³ Puterea aflată în ascensiune trebuie dispună de suficient calm și suficientă răbdare strategică, să adopte strategii prudente și înțelepte și să își dezvolte capacitățile de a obține resurse.

Această carte este împărțită în opt capitole. Capitolul 1 oferă o imagine de ansamblu asupra istoriei Chinei de la mijlocul secolului al XIX-lea al participării la diferitele procese ale globalizării. Capitolul evidențiază rolul principal al Chinei în procesul de reglobalizare începând cu anul 2008, subliniind ascensiunea unică a Chinei. Capitolul 2 începe cu o revizuire critică a dilemei cu care se confruntă vechea globalizare. Ulterior prezintă o definiție a reglobalizării, urmată de o tipologie a patru categorii de globalizare: globalizare închisă, globalizare implicată, globalizare dezintegrată și globalizare incluzivă. Capitolul 3 evaluează fundamentele filosofice ale reglobalizării, inclusiv filosofia incluzivă a Chinei și mentalitatea relațională confucianistă. Capitolele 4-6 prezintă trei studii de caz despre rolul Chinei în coordonarea procesului de reglobalizare. Capitolul 4 urmărește să demonstreze modul în care inițiativa emblematică a Chinei, Belt and Road (BRI) este de fapt în acord cu caracteristicile de bază ale reglobalizării. Capitolul 5 analizează rolul de lider al Chinei în dezvoltarea Băncii Asiatice de Investiții în Infrastructură (AIIB) și modul în care aceasta a contribuit la procesul de reglobalizare. Prezintă inovațiile de ultimă oră ale platformei Alibaba în promovarea economiei digitale 2.0, Capitolul 6 spune povestea reglobalizării uneia dintre cele mai de succes companii de înaltă tehnologie din lume. Capitolul 7 sugerează că reglobalizarea este o stradă cu două sensuri: China îmbrățișează globalizarea realizând reforme economice inovatoare, care la rândul său contribuie la remodelarea

3. Sun Xuefeng, *Zhongguo jueqi kunjing: lilun sikao yu zhanlue xuanze* [Dilema ascensiunii Chinei: Reflecții teoretice și opțiuni strategice], Beijing: Social Sciences Academic Press, 2011; Kai He and Huiyun Feng, „Strategii de negociere ale Chinei pentru o creștere pașnică: Success and Challenges”, *Asian Security*, Vol. 10, Nr. 2, 2014, p. 168–187.

procesului de reglobalizare. Capitolul 8 prevede o foaie de parcurs în trei etape a Chinei, care să coordoneze procesul de reglobalizare. Cartea se încheie concluzionând faptul că, statul chinez China a devenit deja o forță motrice importantă pentru remodelarea procesului de globalizare. Când China se întâlnește din nou cu lumea, procesul de reglobalizare pe care îl dezlanțuie o astfel de întâlnire este obligat să modeleze și să remodeleze lumea în anii și deceniile viitoare.

ACCEPTAREA GLOBALIZĂRII ȘI DISCURSUL CHINEI

Indiferent dacă este o pisică neagră sau o pisică albă, o pisică care poate prinde șoareci este o pisică bună.

Deng Xiaoping, arhitectul șef al politicii de reformă și deschidere a Chinei, vorbind despre dezvoltare, Selecție din lucrările lui Deng Xiaoping, Vol. I

Am negociat timp de 15 ani... Bărbații cu părul negru s-au transformat în bărbați cu părul grizonat.

Comentarii ale fostului premier chinez **Zhu Rongji** despre drumul lung și sinuos al Chinei către Organizația Mondială a Comerțului (OMC), 1999

În februarie 2016, China COSCO Shipping Corporation a fost înființată prin fuziunea celor două mari companii de transport maritim din China, China Ocean Shipping (Group) Company și China Shipping Container Lines, și a fost listată oficial la Bursa de Valori din Shanghai. Noua mega-corporație se mândrește cu 1.114 nave de diferite categorii precum și cu capacitate de transport maritim de 85,32 milioane tone, superioară tuturor celorlalte companii din lume. Dimensiunea și capacitățile

sale enorme au devenit întruchiparea și simbolul ascensiunii Chinei.⁴ În conformitate cu capacitatea sa materială aflată în expansiune rapidă, foarte rapid a luat amploare și abilitatea Chinei de inovare instituțională. În 2010, la Shanghai, centrul de transport maritim și financiar din China, a fost lansată oficial o platformă de tranzacționare a capacității de transport maritim dedicată inovației de top. Shanghai Shipping Freight Exchange Company (SSFEC) a introdus modelul de tranzacționare a instrumentelor financiare derivate, determinând apariția „standardului Shanghai” unic în transportul internațional.⁵ Între timp, Zona Pilot de Liber Schimb din Shanghai a inițiat o nouă etapă de sincronizare a reformelor chineze și internaționale, în conformitate cu Inițiativa Belt and Road (BRI). Comparativ cu etapele anterioare de reformare, aceasta avea o caracteristică distinctă, respectiv aceea de a plasa integral dezvoltarea Chinei în contextul globalizării. În urmă cu 40 de ani, politicile Chinei de reformă și deschidere au vizat rezolvarea problemelor interne de dezvoltare economică. Referirile la globalizare din planul de reformare au furnizat doar contextul pentru reformele interne; au existat puține măsuri de reformă care să realizeze conexiunea între dezvoltarea internă și cea internațională, dar China a progresat de la reformele interne la cele cu efect în plan mondial, încercând să-și asume rolul de lider în noile tendințe ale globalizării. Pe baza matricei ordinii mondiale existente, noile regimuri și reguli mondiale și inovatoare de guvernare sunt concepute de China într-un mod creativ. Ne putem imagina că, odată ce motorul imens al Chinei va începe să funcționeze, vechiul proces de globalizare trebuie extins pentru a fi mai tolerant și mai incluziv, pentru a fi în pas cu noile tendințe de tip all-win, la nivel de coexistență internațională. Putem defini procesul actual de globalizare ca „reglobalizare” în loc de „nouă globalizare” deoarece, China face presiuni pentru extinderea acestui proces, în detrimentul restartării lui, pentru a actualiza cadrul mondial existent prin reforme interne și internaționale.

-
4. „Zhongguo yuanyang haiyun jituan: «Zhongguo shenyun» quanqiu jingzhengli jihe?” [„China COSCO Shipping Corporation: Care este competitivitatea globală a «Companiei magice de transport maritim chinez?»”], cn 156.com, 24 februarie 2016, <http://www.cn156.com/article-65973-1.html>.
  5. Shanghai Shipping Exchange, <http://www.sse.net.cn/indexIntro?indexName=intro>.